

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 32.

V četrtek 5. velikiga serpana 1852.

Tečaj V.

Družba svetiga detinstva Jezusoviga.

De se kersanska ljubezen do Boga in do bližnjiga, brez ktere prave sreče in izveličanja ni, med ljudstvom bolj in bolj vkorenini, vterdi in razširi, je treba skrbeti, de se koj v mlade, mehke serca otrok vsadi in vcepi, ker so mlade, nedolžne serca za to nar bolj dovzetne in pripravne. Gotovo pa je, de pobožne družbe in bratovšine k temu veliko pripomorejo. Tacih družb in bratovšin je k sreči sedanjí čas veliko; za mladost pa je med drugimi v imenovani namen ena posebno pripravna in primerjena, v katero se le otroci sprejemajo, namreč družba svetiga detinstva Jezusoviga. Z vpeljanjem te družbe bi se že v otrocih živa ljubezen in serčna hvaležnost do Boga gotovo močno obudila — s spominam, s kakšno neskončno ljubeznijo in milostjo Bog za nas skrbí, de nam je v pravi, edinozveličavni cerkvi rojenim in izrejenim biti dal, de nam je neprecenljivo gnado sv. kersta in prave, katoliške vere dodelil. Iz tega bodo otroci spoznali, kako srečni so, in bodo milovali toliko tavžent in tavžent otrok, kateri te neizrekljive sreče nimajo, in brez sv. kersta žalostno konec jemljó. Po vpeljanju in vdeleženju te družbe bi gotovo toliko bolj tudi prava bratovska ljubezen serca otrok navdala, sami bi želeli nesrečnim ajdovskim otrokam po svoji moči pomagati, radi zanje molili, radi — kateri le zamorejo — v njih otetbo in izveličanje domá podeljene krajcarčke donašali, in se tako z mladiga vadili, pravo kersansko ljubezen do bližnjiga v djanju pokazati. Pa tudi otrokam samim, kateri bi k tej družbi pristopili, kakor tudi njih staršem, bi to k pravimu pridru veliko pomagalo. Jezus, priserčni prijatelj otrok, se bo nanje — mlade rešitelje ajdov in podpornike misionarjev — gotovo s posebno dopadljivostjo oziral, in jih na prošnjo tistih otrok, kateri bodo po spoznanju svojiga rešenja in sprejeme sv. kersta gotovo s serčno hvaležnostjo zanje molili, s svojimi nebeškimi dobrotami oblagodaril, in to skazano bratovsko ljubezen njim in njih staršem v tem in prihodnjim življenju obilno povernil.

Naj bi gospodje, duhovni ali pa svetovni učniki, kateri to ljubeznjivo družbo med otroci in zlasti v šoli vpeljati želé, to po „Zgodnji Danici“ naznačili, in tudi zastran tega svoje misli razodeli, kako bi se ta družba na Slovenskim nar boljši vravnala, in kje naj bi se ustanovila, ali pa ktera že obstoječa todna družba naj bi se izvolila, de bi se slovenski otroci, kateri bi pristopiti hotli, z njo zedinovali. V ravnilo bi služiti utegnili, kar iz časnika: „Der katholische Christ“ tukej sledi.

Razpis premilostljivega perráka Ogerskiga. Janeza Scitovskega, zastran družbe sv. detinstva Jezusoviga.

Katoliški kristjan, zlasti mašnik, kateri vé, de je Jezus, naš božji Zveličar, otroke posebno ljubil, jih k sebi klical, objemal, blagoslovil in uelil, pomiluje, ko iz verjetnih sporočil zvé, de na Kitajskim neznabožni starši tavžent porojenih detet v vodi utopijo ali pa požertnim zverinam v jed pomečejo. Pobožni verni poslanci veliko zmed teh nesrečnih detet na cestah poberejo, ali pa za denar pokupijo, jih kerstijo, in tiste, ki per življenju ostanejo, v posebnih v to odločenih hišah ali napravah za dobre kristjane in prihodnje aposteljne naše sv. vere in Božjiga kraljestva v Kini izredijo. V dosego tega namena v našim kersanskim delu sveta od dalj časa, v čast Jezusu, božjemu Detetu, pod varstvom njegovih sv. staršev, device Marije in sv. Jožefa, blagotvorna družba, „družba svetiga detinstva“ obstanek ima.

Ker ta družba med drugim tudi lepo prilžnost ponudi, šibkim mladikam katoliške vere že z začetkam otročje starosti seme sv. vere in svete občutljeje vcepiti; in ker se po pravici upati zamore, de bo po majhnih udih te družbe, ki so k serčni ljubezni do Jezuska in k opravljanju vsakdanjih molitev zavezani, duh molitve in pobožnosti vpeljan: torej iz teh vzrokov s pravim serčnim veseljem izrečem, de je omenjena družba sv. detinstva Jezusoviga od mene v Ostrogonski nadškofii vpeljana.

Prepričan sim namreč, de, če ne bomo dosti zgodaj v otročje, z versko vnemarnostjo se ne popačeno serce pravih vodil Jezusovih naukov vtisovali, če otročjih serc ne bomo od začetka k ljubezni do Jezusa vnemali, bomo pozneji le pičlo sejali, pa tudi le pičlo žeti zamogli. Sprejmite torej, preljudi bratje v Kristusu! povoljno ta list, ker nič družiga noče, kakor to, de bi mleko, ki se ima po tej družbi otrokam podati, zdravljivo bilo za pozneji vzivanje tečnuših jedil, in de bi se po takim kraljestvo Božje razširjalo. Zavoljo tega prosimo neprenehama Očeta usmiljenja, de naj mlado sadiko te pobožne družbe z roso svojih božjih gnad vedno kropí, de bo po njegovi milosti v veliko rodovitno drevo dorastla.

Ker pa vsaka pobožna družba le potlej tekniti in svoj namen doseči zamore, če odločene vodila in kak duhoven dobiček ima, s tem vodila te družbe, ki je na Francoskim začeta bila, od tod pa na Avstrianskim, in s pričujočim mojim razpisam tudi na Ogerskim vpeljana, oznamim z opombo, de so tudi

od vidniga poglavarja cerkve poterjene bile. In de bi se vse družbe sv. detinstva Jezusoviga, ki se bodo z Božjo pomočjo v tej škofiji napravile, med sabo zedinile, zaukažemo tukej sledeče vodila.

Vodila te družbe.

1. Družba sv. detinstva je pod posebno obrambo Jezusa, božjiga Deteta.

2. Naj viksi varhinja te družbe je preblazena devica Marija; posebni pomočniki pa so: sv. angel varh, sv. Jožef, sv. Francišk Ksaverjan, sv. Vincenci Pavljan.

3. Vsak v katoliški cerkvi kersen otrok zamore ud te družbe biti.

4. Otroci zamorejo od svoje naj nježniši starosti do 12. leta med redovne ude sprejeti biti, in do 21. leta starosti v družbi ostati; nad te leta pa le tako udje te družbe ostati zamorejo, če zraven tudi k družbi za razširo sv. vere pristopijo.

5. Družba je razdeljena v verste po 12 udov; 12 verst stori en poddelk, 12 poddelkov en naddelk.

6. Verste se v čast 12 detinskih let Jezusovih tako imenujejo: Pervo, drugo, tretje — dvanajsto leto sv. detinstva Jezusoviga.

7. Vsaka versta ima svojiga pobiravca, vsak poddelk svojiga denarničarja, vsak naddelk svojiga naddenarničarja.

8. Vsak v družbinske bukve zapisan ud plača na mesec 1 krajcar dobriega denarja. Pobiravec pobrane krajcarje izroči denarničarju, in ta naddenarničarju.

9. V vsaki fari je fajmošter ali pa kateri od njega v to odločen mašnik pravni vodja družbe, kateri si odbor 6 pobožnih mož in žen izvoli, in z njimi opravi družbe vreduje.

10. Če v fari nobeniga iz 1728 udov obstoječiga naddelka ni, ali tudi nobeniga celiga poddelka, ampak le ena ali nekatere iz 12 udov obstoječee verste; naj se one s poddelki ali naddelki družih farā združijo.

11. Vsak fajmošter naj v svoji fari obstoječe verste ali oddelke berz namestniku tehantu naznani, kateri ima po obiskovanju farā svoje okrajne število verst in oddelkov družbe škofijskimu pravilstvu naznanovati in nabrane mile darove pošiljati.

Pobožnosti te družbe.

1. Vsak ud te družbe moli vsak dan (če je otrok se prav majhen, namesto njega to kdo domačih opravlja) eno „Češena si Marija“ s pristavkam: „Sveta devica Marija! prosi za nas in za uboge ajdovske otroke.“

2. Vsako leto dvakrat se ob odločenih dneh, v velikim travnu za žive, v listopadu pa za mertve ude te družbe slovesna sv. maša opravlja, med katero se ima darovanje ali pobiranje milih darov; h koncu sv. maše se udam družbe in drugim pričujočim sv. žegen podeli.

3. Vsak mesec se v tistih cerkvah, ki so skrivnostim sv. detinstva Jezusoviga posvečene, in sicer: v Betlehemu, Nacaretu, Loretu in na gori „Karmel“ v čast presvete device Marije dve sv. maši berete — ena za ude te družbe, druga pa za nesrečne neznaboške otroke.

Tej družbi podeljeni odpustiki.

Udje te družbe zadobē popolnoma odpustik, kteriga so ranjki papež Gregor XVI. podelili, in zdaj Pij IX. cerkev Božjo častitljivo vladajoči v prosencu 1851 ne le milostljivo poterdili, ampak

tudi pomnožili, ker so udam te družbe vsako leto dvoje popolnoma odpustkov podelili. Eden teh odpustkov se od božiča do svečnice, drugi pa od druge nedelje po veliki noči do 31. velikiga travna zadobi. — Mem tega je udam te družbe še petero popolnoma odpustkov podeljenih: 1. O svečnici; 2. v praznik sv. angelov varhov; 3. v praznik sv. Jožefa, pomočnika katoličanov v Kini; 4. v dan sv. Franciška Ksaverjana, perviga misionarskiga aposteljna Indie; 5. v dan sv. Vincencija Pavljana, očeta zapušenih otrok. De se udje tudi teh odpustkov vdeležiti zamorejo, so zavezani za razširo družbe moliti. Mem tega je še en odpustik za sedem let in sedemkrat štirideset dni podeljen vodjem, svetovavcam in prednikom družbe obadvojniga spola, kolikorkrat se v zadevah družbe v posvetovanje snidejo. — Poslednjič zamorejo otročiči, kateri se pri pervim sv. obhajilu niso bili, vender od tega tako rekoč prevzdignjeni vsako leto dvakrat prej imenovanih odpustkov deležni biti, kateri so družbi na to vižo podeljeni, kakor se to ponavadi v svetim letu zgodi.

Središni odbor družbe za Ostrogonsko nadškofijo bo iz udov tukej prebivajočih, ktere bom jez izvolil, po mojim predsedništvu sestavljen; eden gospodov namestnih škofov bo namestni predstojnik.

Zdaj torej nič družiga ni treba, kakor de duhovni pastirji kot deležniki moje viksi pastirske skerbi verne posamezno in s prižnice od začetka in namena te družbe podučē, ta razpis ob slovesni priložnosti v domačim jeziku oznanijo, in si vse prizadenejo, de se ta pobožna družba po ravno omenjenih vodilih, v viksi čast presvete Trojice, preblazene device Marije in vsih svetnikov, v zveličanje naših duš in v otežbo nesrečnih otrok razevita.

Nad srečnim izidam je toliko manj dvomiti, kolikor gotovši je, de se težko kateri človek tako spačeniga serca najde, kateri bi za pomoč pomoljeno roko ubogih ajdovskih otrok od sebe pahal. Oh! ti otroci, od psov in svinj požerti ali pa v vodo pometani, merjo brez sv. kersta, in nobeniga upanja nimajo, Boga gledati, ako jih zapustimo. — Nasproti pa bodo živeli, ako zanje poskerbimo, ako iz malo, pa skerbno nabranih krajcarjev zanje rešilo, zase pa zasluženje za večno življenje pripravljamo.

„Kdor sprejme taciga otroka v mojim imenu, mene sprejme,“ — in: „Glejte, de ne zaničujete kteriga teh malih, ker povem vam, de njih angeli v nebesih vedno gledajo oblicje mojiga Očeta, kateri je v nebesih,“ je rekel Jezus naš Zveličar. Zdržimo se torej, preljubi bratje in sinovi! za izveličanje duš tistih otrok in za naše izveličanje, po ljubezni Jezusovi, in kakor udje tistiga telesa, kteriga glava je Jezus, božje Dete. To želimo, to hočemo iz serca! Ne dajte se ostrašiti od zopernost in težav — začetek vsak je težak; ker ti mali prosijo s sklenjenimi ročicami dobriega Boga v nebesih, de naj vaš trud oblagruje. Jezus, božje Dete, vam bo stokrat povernil, kadar bo prišel z veliko častjo in oblastjo. — V Ostrogoni v praznik sv. Jožefa 1852. Janez, nadškof. A. P.

Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do središnjiga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Srečno smo šli skoz nar nižji južne vrata stariga rimskiga kolosa, preko kterih dalje zmagovav-

no orožje svetovih premagovavcov ni peršlo. Veliki granitni čelašnik je za nami zaperl pogled proti severu. Ob desnici in levici in spredej so nam okrog od granitnih robov napravljene slemena obzor zakrivale. Vodna struga je bila podobna od vsih strani zapertimu jezeru. Temni po rudno berlčči robovi so gledali na gosto in posamezno sem ter tje iz nad vode. Vse na ladii je zamišljeno, vsak na sebi odločenim mestu skerbno čaka, kaj bo peršlo. Iz stanice (kajute) se oglasi ob fisharmoniki „Ave maris stella (češena hodi morská zvezda),“ za katero primerna domorodna popotnica nasledva. Od deleč sem se močnejši in močnejši razlega gluho šumenje ob robove pljuskajočiga vodovja. Mirno se pelje „Zgodnja Danica,“ z razpetimi banderi praznično ozališana, še zmiram po gladki poverhnini, se ob desnici in levici sterlečih robov in sukajočih vertincev ročno ogiblje, in kmal doteče zjutraj zgoodej pred nami odkernivšiga sandala na koncu južniga zavinka, ki ga stena znasad nakopičenih granitnih robóv, od velikiga pečevja iz izhoda sem napeljana, zavera. Tam se ladija v dobro premerjeni ovink proti večeru zasuče; srečno užuga močnejši natók postranskiga z večimi klečeti stisnjeniga curka, in doseže srečno z visokimi pečinami zvoženi izhod. — Vnovič se nam je pred očmi odperl pogled v drugo jezernato bolj prostorno kotlino z obilnišim robovjem in pródjem ali nasipi, in z bolj derečimi natóki, ki se zraven sterlečih robóv s silnim šumam in bobnečim valovjem v urno sukajočih vertincih nad skritim skalovjem stermoglavijo. — Tukaj bo druga, smo si rekli med seboj; vender je veter stanovitno vlekel, in še pertégnil, ko smo se peljali skoz izhod, kateri je od severa proti jugu odpert. S terdo napetimi platni je ladija med to zmešanino skalovja in slapovja dalje šla, se je tikama pri gladkih pečinah zmuznila, je plesajoče vertince vprek presekovala, se ognila nasipov in s skritim skalovjem nasutih krajev, in kmalo je imela trumo nevarnih robovij in slapovij za seboj. Upali smo skorej na mesto priti, kjer so nas rujavi Nubijenci čakali; ali v našo žalost nas je jél veter popušati, ko smo ravno od dveh pečin stisnjenimu natoku precej napoševniga potóčja nasprot rinili. Preslab je bil veter, nas prepeljati, vender pa, k naši sreči, še dosti močen obderžati, de ni bila ladija s slapovjem nazaj zagnana, na katero obilnih skal veržena, ali pa v kak zasip zagnana. — Ko se je že čez pol ure zoper pertiskajoče valove zastonj vojskovalo, smo se zmislili, verv vreči, na skale pervezati in ladijo vleči. Osem móž stopi tedaj v mali čolníc, vzamejo en konec vervi seboj, na vso moč veslajo, pa kmal jih valovje po vodi nazaj zanese — veslajc še z večí močjo — pridejo kmal spet bliz ladije, in po voz-kim curku med dvema fertajočima vertincama tudi pod skalo, krog ktere verv ovijejo in nas s trudam k sebi potegnajo. Ko je bila ladija varno pervezana, so vzeli osmeri móžje, de bi jo tudi čez natók dalje potegnili, še drugo verv seboj v čoln, in so z večim trudam in péhanjem veslali navprék čez več postranskih natokov in ovinkov, k drugi skali priti, ktera je bila ravno pred nami nekoliko delj. — Jo dosežejo, pervežejo, kakor na uni, verv za njo, in se ob nji počasi nazaj s čolnam vred po slapovju spušajo, kateri jih je k nam perneslo. Zdaj so ladijo z družimi brodniki vred tako dolgo za na skali pervezano verv vlekli, de so natók premagali, in smo poslednjič tudi drugo skalo dosegli. — Ker se je tako le počasu in z velikim

trudam dalje peršlo, je bilo sklenjeno, ko je veter bolj in bolj odjenjeval, k bližnjimu bregu zakerniti, in z daljnim jadrenjem do družiga jutra čakati. Delalo se je skorej ravno tako dalje, in bilo je že precej pozno v popoldne, preden smo ladijo na varnim kraji ob bregu pervezali. Hagi kaptan se je poslovil in obljubil ob odločeni uri zopet priti. Vetra pa celi prihodnji dan ni bilo, in tudi najeta ladija do večera ni bila iz slapovja zlečena; tako je bilo delo na 8. listopada odloženo.

(Dalje sledi.)

Posebno pisanje visokočast. g. vodja do prečast. Šent-Peterskiga gosp. fajmoštra.

V Parizu 20. gradna 1851.

Častitljivi Gospod in Brat!

S perserčnim veseljem Vam pošljem pismo Vašiga perduženja k Materi bratovšini presvetiga in neomadežaniga Marijniga Serca. Blagovolite ta list pretolmačiti (posloveniti) ga, dati per pridigi velike maše brati, in prestavljeniga vedno pri altarju Marije Device perpetiga imeti.

Srečo Vam vošim, dragi moj Brat, de ste to sveto in ginljivo pobožnost vdihnili v serca, katerih vladanje Vam je zročeno. Povsod, kjer je bila ona napravljena, je prinesla in ne jenja prinašati narobilnišiga sadu. Vsak dan mi pisma perneso spričevanj od veselja duhovnih pastirjev, ter naznanil spreobrnjenj, ozdravljenj in družih gnad, dodeljenih na prošnje pobožnih častivcov Švetiga Marijniga Serca. Enako plačilo, enaka sladkost bo kronala Vašo gorečnost in bo čast in blagoslov (žegen) Vašiga svetiga opravila. Upam od Vaše dobrovoljnosti, de mi boste v ti reči vse naznanili, de se skupej veselimo, in de tudi skupej darujemo vošila, češenje in hvaležnost Božjimu usmiljenju.

Tak tedaj, ljubi moj Brat, serčnost in zaupanje! Naš Božji Učenik nam je obljubil, ako se dva ali trije njegovih otrok zedinijo, ga prositi za katero koli gnado, jim bo dodeljeno od Očeta nebeškiga. Prav tedaj! Mati bratovšina ima zdaj več ko šestnajst milionov tovaršev. Naš zapisavnik iz Pariza sam ima 739.323 imen zapisanih, in verh tega še imena 360.348 ljudi. Od 4. vel. travna 1839 je 10.033 perduživnih pisem poslanih bratovšinam, ki so napravljene na Francoskim, po Evropi in po vsih delih sveta. Tedaj se s cele zemlje eno vpitje za prizanašenje, za usmiljenje vzdiguje v nebo; Marija ga zbira, ga daruje Vsigamogočnimu, in na njeno sveto prošnjo (posredništvo) bo Francosko, bo ves svet otet.

Blagovolite sprejeti moje živo spoštovanje in perserčno vdanost, v čimur se ponosim, v edinosti Sv. Serca Jezusa in Marije, biti

Gospod in Častitljivi Sobrat!

Vas preponižni in pokorni služabnik

D. Desgenettes,

duh. pastir pri Marii Devici Zmagovavki,
vodja Matere bratovšine.

Ogled po Slovenskim.

Ljubljansko učenstvo h koncu letašnjiga šolskiga tečaja. V Ljubljanskim gimnaziju, kakor vabilo k slovesni darilni delitvi kaže, je bilo letas družiga pol leta 424 učencov. Zmed tih je 210 plačalo 1607 gold. učilnine (Schulgeld); 103 so dobivali zakladnino ali stipendije, 6956 gold. 29 kr. vsiga skupej v drugim polletju. — V štirih oddelkih malih ali začetnih šol je

bilo 984 učencov; in pri ČČ. Uršulinaricah 808 učenk. Nedeljskih šolarjev je bilo 317. — Oddahnice gimnazialne terpe od 1. vel. serpana do 14. kimovca. —

Vvodni spis v programu je od g. učenika F. Heinca, v katerem opravičuje učenje naravoslovske vednosti v gimnaziu, in dokazuje veliko koristnost tega nauka, ako se z njim iz keršanske podstave izhaja. „V keršanstvu se razodene resnica ko svetlo solnce,“ so njegove besede, „ne človek ne država ni več nar vikši (kakor nekda pri Grekih in Rimljanih): Bog sam je nar vikši — —; v Njem najde človek in država, in sploh vse svoje razjarnjenje, svoj podslom, svoje vpokojilo. Keršanski duh in keršanska resnica mora tedaj biti vodivni temelj gimnazialstva. Stopnja, s ktere nam je obsežik naravstva mériti, je tedaj nedvomljivo zastavljena. Ako druge isemo, se prestopimo iz luči v mrak.“ Tako modrovanje poštnemu možu v resnici spoštovanje daje. Ravno takó možko on na 11. strani pravi: „Ako se naravska véda iz keršanskiga stanoviša obdeluje, — drugo ne pelje k pokojilu, je rakova pot, — tedaj ima vsaka, tudi nar neznatniši stvarica v naravstvu duhovno znamenje, kteriga mu je vtisnila moččnost, modrost in ljubezin njegoviga Stvarnika, in po kterim je tudi le — ona potrebin člen v neskončni versti.“ Posebno podučiven je sklep, kteriga naj bi nekteri ferčavei s kratkimi perutnicami pa dolgo domišljijo dobro prebrali in prebirali.

Iz Ljubljane. 25. mal. serpana, to je, 8. nedeljo po binkošti, je bilo že zdavno opuščeno letno duhovno opravilo v cerkvi Ljubljanskega občinskega pokopališa per sv. Krištofu obnovljeno. Šen-Peterski g. fajmošter so slovesno božjo službo opravljali in v shodnim ogovoru prav permerno nekoliko povedali od začetka te cerkvice in pokopališa in so življenje slovečiga spričevavca sv. Kristofa razložili. Bila je ta cerkev zidana 1497. leta po Kr. r. Kdo ravno de jo je sozidal, se ne vé gotovo; nekteri menijo, de peki Ljubljanskega mesta, ki imajo ali so imeli njive blizo cerkve in so tudi nekatere njive cerkvi v dar dali. V začetku je stal na tem mestu lesén križ, potlej je bila narejena lesena postava ali steber, na kterim je stala mala podoba sv. Kristofa. Posvečena je bila cerkev velikonočni pondelj, kar se v starih pismih najde, in ta dan je vsako leto iz stolne cerkve sv. Nikolaja šla procesija k sv. Krištofu, in je bila ondi vélika sv. maša s pridigo in popodne večernice, ktere je imel vikari od sv. Petra. Od tod izhaja, de se zmiraj véliki pondelj Ljubljanci vec ta kraj, kakor cerkev, obiskujejo, in se namesto službe božje veliko nerodnost godi, ktere naj bi se po deželiski gosposki po vsi pravici odpravile. Od farne cerkve sv. Petra je bila vsako leto služba božja tukaj obhajana v nedeljo okoli sv. Jakopa, ker se sv. Kristof 25. mal. serpana obhaja. — 1503. leta je bil napravljen red in bratovšina sv. Kristofa zoper pijančevanje, zoper nekako škodljivo šego čezmerniga napijanja zlasti per zlahtnih in visokih, in zoper kletvinjo. Kdor se je zoper to pregrešil, je mogel kazin v denaru plačati, s kterim se je per sv. Kristofu ena božja služba opravila, drugo je bilo za uboge obernjeno. Ta red je pa terpel le do 1522. leta. — Dokler ni bilo tukaj pokopališa, se je cerkev sv. Kristofa sploh le malo obiskovala zunajimenovanih dni, ker pokopališe za celo mesto je bilo per sv. Petru. Ko so pa per sv. Petru blizo cerkve kosarno napravili, ktera je velika nadloga za cerkev in za solo, in je bilo pokopališe premajhu in je bilo tudi prepovedano merlice v rake devati, se je za Ljubljansko mesto pokopališe per sv. Kristofu napravilo. Začeli so 1779. leta per sv. Kristofu pokopavati, in od tistihmal je tudi ta cerkev bolj pogostama obiskovana.

V Solnigraškim cerkvenim listu se bere obširna beseda iz Štajarskih duhovskih pogovorov ali konferencij, v kteri so med drugim grozovinski nasledki nečistosti in poželjivosti razloženi. Od slabih perložnost je rečeno: „Nar veci del zapeljanih bo spoznalo, de so se le za to prekucnili v nezmerno globočino pogube, ker se perložnosti greha niso ogibali. Take perložnosti, pred kterimi naj svari duhovni pastir svoje zročene, so: prederzna obleka, radovidni pogledi nesramnih umetnij šeti in dleta (gerdih, nesramnih malarij in podobarij, kakoršne kramarji in pogosto tudi bukvarji tako radi ljudém pred obličje obésajo. Vred.), branje spodtakljivih bukev (ki se še nalaš po časnikih naznanujejo in mladosti razposojujejo. Vred.), ponočno potépanje, obiskovanje gledališ ali teatrov, plesišnic in plesov in družih ponočnih razvedril i. t. d., celo nar svetejši šege starih časov, božje pota, cerkveni sejmi (žegnanja) i. t. d. se velikrat v dosego nečistih namenov obračajo. Posebno škodljive so gotovo po mestih in vaséh mnogotere plesne razveselice, h kterim omikano perržani starši svoje sinke in hčerke vodijo, de se že v zgodnji mladosti na vse gubé počutljivosti zurijo. So sicer c. k. postave, ktere k učilni zavezanim otrokam in učencam na take razvedrila hoditi ojestro prepovedó; ali čimu so nar boljši ukazi, ako jih nikdo ne spolnuje, ako jih vsakdo smé nestrahoval prelomiti?“

Iz Ljubljane. 27. mal. serp so častiti gospod Janez Kovačič, fajmošter na Dobovcu, za rakam umerli.

Visoko častito Ljubljansko Škofijstvo je pretečeni mesec 2794 gold. 46 kr. po Kranjskim nabrah v razširjanje katoliške cerkve v srednji Afriki v Hartum poslalo.

Razgled po keršanskim svetu.

Iz jutrove Indie. V misionarski Malabaraki okrajni se je poslednje tri leta število katolicánov razmnožilo za 5522 duš. Nevernikov je bilo keršenih 1848. leta 1121; 1849. leta 1452 in 1850. leta 1465. — Protestantov se je povernilo 1848. leta 23; 1849. leta 34 in 1850. leta 22. — Nestorianov pa 1848. leta 480; 1849. leta 384 in 1850. leta 538.

Rim. Dnevnik katoliške cerkve pové naslednje: Katoliško cerkev vlada zdaj papež Pij IX., kteri ima pod seboj 147 nadškofov, 584 škofov, 71 apostolskih namestnikov (vikarjev), 9 apostolskih vodjev (prefektov), 1 apostolskiga čuvaja (kustoda) in 3294 misionarjev po vsih 5 delih sveta. Vsih katoliških kristjanov je 200 milionov. Katoliški misioni imajo 140 škofov in 4800 mašnikov.

Turin. Duhoven Olivieri je 16 zamorskih déklic iz sužnosti odkupil in jih bo dal v Turinu keršiti.

V Badnu je razpor med nadškofam in vlado popolnoma jenjal. Vojvodič Friderik je nadškofu pravdal.

Karlsruhe 17. mal. serp. Posojilne bukvarnice bodo mogle zapisavnik svojih bukev uradni zročiti, in vse buke se morajo odločiti, ktere so čednosti ali občinskemu miru škodljive. Mladi ljudje spod 18 let bodo smeli le na staršev ali učnikov pisano pervoljenje bukev iz njih jemati. Prestopnik te postave bo zamogel z denaram do 100 gold. kaznjen biti. — Dolžna in pravična bi bila posnemati.

Dr. Guido Görres, po vsim svetu sloveč mož in bramba katoliške vere, zlasti v znanih listih: „Historisch-politische Blätter,“ kterih vrednik je on z Dr. Philippsam vred bil, je umerl. Dopisnik v „Volkshalle“ prosi vse prijatelje katolicánstva ga v spomin vzeti.